

## Where Does Prayer Come From, and Where Does It Go?

### Olat Re'iyah vol.1, p. 11: **The Perpetual Prayer of the Soul, Rav Abraham Isaac HaKohen Kook**

We can only pray the way prayer is supposed to be when we recognize that in fact the soul is always praying. Without stop, the soul soars and yearns for its Beloved. It is at the time of outward prayer, that the perpetual prayer of the soul reveals itself in the realm of action. This is prayer's pleasure and joy, its glory and beauty. It is like a rose, opening its elegant petals towards the dew, facing the rays of the sun as they shine over it with the sun's light. Therefore, "Were it only that one would pray the entire day long."

#### **עולת ראייה**

אין התפלה באה כתקונה כיאם מתוך המחשבה שבאמת הנשמה היא תמיד מתפללת. הלא היא עפה ומתרפקת על דודה בלא שום הפסק כלל, אלא שבשעת התפלה המעשית הרי התפלה הנשמטית התדירית היא מתגלה בפעל. וזהו עידונה ועינוגה, הדרה ותפארתה של התפלה, שהיא מתדמה לשובנה הפותחת את עליה הנאים לקראת הטל או נכח קרני השמש המופיעים עליה באורה, ולכן "הלוואי שיתפלל אדם כל היום כולו".

### Midrash Pinchas (R. Pinchas of Koretz), I 52

When we are in the midst of prayer, it is as if we are face-to-face with God. But, because before praying we are back-to-back, no one really wants to pray. The advice: we must have great faith in the blessed Holy One. "Faith" is represented by the *middot* of *Netzach*, *Hod* and *Yesod*. When we raise them up (as faith) we raise up the "feminine waters" (i.e. enact arousal from below). From this our awareness expands and we enter the state of face-to-face.

I also heard this from him regarding prayer:

Most people think that when we pray, we are praying "before God" – but this is not true. Rather, prayer is the very essence of divinity, as Scripture says: "He is your praise (prayer; tehillah), and He is your God" (Ps. 109:1). Similarly, the Zohar (I 24a) teaches that "prayer (tephillah)" is another name for the Shekhinah.

#### **מדרש פנחס, קונטרס א' ס' נ"ב**

בשעת התפלה הוא פנים בפנים, מכלל שקודם התפלה הוא בסוד אחר באחור. לכך, אין לו חשק לשום אדם להתפלל. והעצה היעוצה, שיאמין האדם מאוד בהקדוש ברוך הוא. והאמונה היא מבחינת נצח, הוד, יסוד. ועל ידי זה: מעלה נצח, הוד, יסוד, ונעשים בחינת מייך נוקבין. ועל ידי זה באים המוחין, שהם בבחינת פנים בפנים.

עוד שמעתי ממנו בענין התפלה, שאמר, העולם סוברים שמתפללים לפני הקב"ה, ואינו כן. כי התפלה הוא עצמות אלקות ממש, כמו שכתוב: הוא תהלתך והוא אלקיך (תהלים ק"ט א). וגם תפלה הוא אחד מכינויי המלכות (זוהר בראשית כ"ד/א).

## Where Does Prayer Come From, and Where Does It Go?

### Sichot HaRa"N (teachings of R. Nachman of Bratzlav) #52

Everything cries out the glory of God, for “the whole earth is full of God’s glory” (Is. 6:3). God’s glory even cries out from secular literature (“gentile stories”), as Scripture says, “they tell God’s glory among the nations” (Ps. 96:4). God’s glory cries out constantly, calling to remind us to draw near to God just as God approaches us in compassion and great love.

When, at times, we find ourselves moved to pray or aroused when participating in worship, and we pray with great fervor and devotion, and our prayers flow easily from our mouths – this is God’s very own light clothing itself in us. God is calling us to our devotions. Whenever we feel inspired to pray God is in us, as Scripture says: “He is your praise (prayer; *tehillah*), and He is your God” (Ps. 109:1) – God is the praise and the prayer we offer.

But, there are times when we feel as if we are praying before God, or even that God has departed and is distant from us. Even then we must pray, and cast our prayers after God, as Scripture says: “Cast your burden on Adonai” (Ps. 55:23). That is, we have to throw our prayers, casting them after God when it appears that God has departed and gone. Happy is the one who can shoot arrows or sling stones like this – sending prayers after God.

### **ספר שיחות מוהר"ן אות - נב**

מכל הדברים צועק כבוד השם יתברך, כי **“מלא כל הארץ כבודו”**. ואפלו מספורי הגויים צועק גם כן כבוד השם יתברך, כמו שכתוב (תהלים צו ג) **“ספרו בגוים כבודו”** (שאפלו בספורי הגויים צועק כבוד השם יתברך). כי כבודו יתברך צועק תמיד וקורא ומרמז להאדם שיקרב אליו יתברך, והוא יתברך יקרב אותו ברחמים באהבה ובחבה גדולה. וזה שהאדם נתלהב לפעמים בתוך תפלתו, ומתחיל להתפלל בהתלהבות וחשק גדול, ותפלתו שגורה ומרוצה בפיו, זהו אור השם יתברך בעצמו כביכול שנתלבש בו. וקורא אותו לעבודתו יתברך. כי זה ההתלהבות שהאדם מתלהב בתפלתו זה בחינת השם יתברך בעצמו כביכול בחינת: **“הוא תהלתך והוא אלקיך”** (דברים י כ"א), שהוא יתברך, הוא בעצמו התהלה והתפלה.

ולפעמים האדם מתפלל לפני השם יתברך כביכול. וגם כשהשם יתברך מסתלק ומתרחק (חס ושלוש) מן האדם, הוא צריך גם כן להתפלל ולהשליך התפלות אחריו יתברך בחינת: **“השלך על ה' יהבך”** (תהלים נ"ב - כ"ה). שצריך לזרק ולהשליך אחריו יתברך תפלות כשהוא מסתלק ומתרחק מן האדם. וזה בחינת: **“זכאה מאן דידע לזרקא חצין וכו', המובא בתקונים (כט/ב).** שצריך לזרק אחריו יתברך תפלות כנזכר לעיל:

## Where Does Prayer Come From, and Where Does It Go?

From *Your Word is Fire: The Hasidic Masters on Contemplative Prayer* (Arthur Green and Barry W. Holtz; Jewish Lights) Pg. 63 (*Maggid D'varav l'Ya'akov*, #154):

When you speak, think that the World of Speech is  
at work in you,  
for without that presence  
you would not be able to speak at all.  
Similarly, you would not think at all were it not  
for the World of Thought within you.  
A person is like a ram's horn;  
the only sound you make is  
that which is blown through you.  
Were there no one blowing the horn,  
there would be no sound at all.

מגיד דבריו ליעקב, קנ"ד  
יחשוב שעולם הדיבור  
מדבר בו  
וזולתו  
א"א לדבר, [כמ"ש אדני שפתי תפתח].  
וגם כן מחשבתו  
א"א להיות כ"א ע"י עולם המחשבה.  
והוא כשופר,  
כי מה שתוקעין בתוכו  
אותו קול הוא מוציא.  
ואם יפרוש ממנו התוקע אז לא יצא קול.  
[כך בהעדר ח"ו ית' ממנו אינו יכול לדבר ולחשוב].